തീരദേശജീവിതം: സംസ്കാരവും സ്വത്വനിർമ്മിതിയും

ധന്യ പി. ഡി.
അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസർ
മലയാളവിഭാഗം
പനമ്പിള്ളി മെമ്മോറിയൽ ഗവ. കോളേജ്
ചാലക്കുടി
email: pddhanya87@gmail.com

സംഗ്രഹം

വിനോദ ടൂറിസ്സം മേഖല, തൊഴിൽ മേഖല, ജലായനമാർഗ്ഗം, വിദേശ വാണിജ്യ ബന്ധങ്ങളെ ഊട്ടിയുറപ്പിച്ച മാർഗ്ഗം, ജീവിക്കുന്നിടം എന്നിങ്ങനെ വ്യത്യസ്ത രീതികളിൽ മനുഷ്യജീവിതവുമായി കടലിനെയും തീരദേശത്തെയും ബന്ധിപ്പിക്കാനാകും. സാംസ്കാരികവും ചരിത്രപരവും വൈകാരികവുമായ രീതിയിൽ തീരദേശം മനുഷ്യജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നു. ഇത്തരം വ്യത്യസ്ത കാഴ്ചപ്പാടുകളിലൂടെ രൂപമെടുക്കുന്ന തീരദേശസംസ്കാരം എങ്ങനെയുള്ളതാണെന്നും കടലിന്റെ വ്യത്യസ്ത ഭാവതലങ്ങൾ കടലോര നിവാസികളെ എപ്രകാരമെല്ലാം സ്വാധീനിച്ചുവെന്നുമുള്ള ചിന്തകൾക്ക് ലേഖനത്തിൽ പ്രാധാന്യമുണ്ട്.

താക്കോൽവാക്കുകൾ: കീഴാളപൊതുമണ്ഡലം, തീരദേശസംസ്കാരം, കീഴാളവ്യവഹാരങ്ങൾ, അമ്മദൈവസങ്കല്പം, തീരദേശസ്വത്വനിർമ്മിതി

വരേണ്യത നിർമ്മിച്ചെടുത്ത പൊതുമണ്ഡലത്തിന് ബദലായുള്ള കീഴാളപൊതുമണ്ഡലങ്ങളുടെ നിർമ്മിതിയാണ് കീഴാളവ്യവഹാരങ്ങൾ മുഖ്യമായും സാധ്യമാക്കുന്നത്. കീഴാളസംസ്കാരപഠനങ്ങളുടെ ഭാഗമായി തീരദേശവും അവിടുത്തെ ജനജീവിതവും ഇന്ന് പ്രസക്തമായ വിഷയങ്ങളാണ്. കേരളത്തിന്റെ ഭൂപ്രകൃതിയെ മലനാട്, ഇടനാട്, തീരപ്രദേശം എന്നിങ്ങനെ മൂന്നായി തിരിക്കാം. സമുദ്രനിരപ്പിൽ നിന്ന് 7.5 മീറ്റർ വരെ ഉയരത്തിൽ കിടക്കുന്നതാണ് തീരപ്രദേശം. കടലിനടുത്തുള്ള, വീതികുറഞ്ഞ, നാട പോലുള്ള ഭാഗമാണിത്. (ഗണേശ്, കെ. എൻ., 2011:7). തീരദേശസംസ്കാരത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായി നിൽക്കുന്നത് കടലും കടലുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു കിടക്കുന്ന കായൽത്തീരങ്ങളും അവിടെ അധിവസിക്കുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങളുമാണ്. അവരുടെ ജീവിതവും വിശ്വാസവും ജീവിതായോധനത്തിനായുള്ള സംഘർഷങ്ങളുമാണ് തീരദേശസംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രധാന അന്വേഷണ മേഖലകൾ.

തീരദേശവാസികളുടെ സുഖത്തിനും ദുഃഖത്തിനും പ്രണയത്തിനും ജീവിതത്തിനു തന്നെയും പശ്ചാത്തലമായി നിൽക്കുന്നത് കടലാണ്. കരയുടെ ക്രമബദ്ധമായ വ്യവസ്ഥയിൽ നിന്ന് തികച്ചും ഭിന്നമാണ് കടലിന്റെ പ്രവചനാതീത സ്വഭാവം. എപ്പോഴും എന്തും സംഭവിച്ചേക്കാവുന്ന ഒരു സാധ്യത കടലിനുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ കടലിനെ ആശ്രയിച്ചു കഴിയുന്നവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ജീവിതായോധനം നിയന്ത്രണാതീതവും അനിർവചനീയവുമാണ്. അനിശ്ചിതത്വങ്ങളിലൂടെയാണ് തീരദേശവാസികളുടെ ജീവിതം നീങ്ങുന്നത്. അവരുടെ ജീവിതം കടൽ, കായൽവിഭവങ്ങളുടെ ലഭ്യതയെ ആശ്രയിച്ചാണിരിക്കുന്നത്. ഈ ജീവിതാവസ്ഥയിൽ അസ്ഥിരത എപ്പോഴുമുണ്ട്.

ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ

മലയാള നിഘണ്ടുക്കൾ അർത്ഥതലത്തിൽ ആചാരത്തെയും അനുഷ്ഠാനത്തെയും വ്യത്യാസപ്പെടുത്തി കാണുന്നില്ല. മലയാള മഹാനിഘണ്ടു ആചാരത്തിന് നാട്ടുനടപ്പ്, കീഴ്വഴക്കം, പരമ്പരാഗതമായി ആചരിച്ചു പോരുന്ന നിയമം, നടപടിക്രമം, മര്യാദ, ചടങ്ങ്, ഉപചാരം, വിനയം, ധർമ്മചര്യ എന്നിങ്ങനെയുള്ള അർത്ഥമാണ് നൽകിക്കാണുന്നത്. അനുഷ്ഠാനത്തിനാകട്ടെ ആചരണം, നിർവഹണം, പ്രയോഗം, മതവിഹിതമായ കർമ്മം ഇങ്ങനെയുള്ള അർത്ഥം നൽകുന്നു. ശബ്ദതാരാവലി ആചാരത്തിന് ശാസ്ത്രമനുസരിച്ചുള്ള നടപ്പ്, ദേശകാലോചിതമായ നടപടി, മര്യാദ, വഴക്കം, അനുഷ്ഠാനം, എന്നിങ്ങനെ അർത്ഥം കൊടുക്കുന്നു. അനുഷ്ഠാനത്തെ ആചരണം, പ്രവൃത്തി എന്നെല്ലാം നിർവചിക്കുന്നു. ഈ അർത്ഥങ്ങളനുസരിച്ച് ആചാരം, അനുഷ്ഠാനം എന്നീ രണ്ടു പദങ്ങളും സമാന അർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നവയാണെന്ന് കാണാം.

ഒരു സമൂഹത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്ന സാമൂഹികനിയമങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ അവ ആ സമൂഹത്തിന്റെ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളുമായി അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് കാണാം. ഇത്തരത്തിൽ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലൂടെ രൂപപ്പെടുന്ന സാമൂഹികക്രമമാണ് ഒരു ജനതയെ മറ്റൊന്നിൽ നിന്ന് വേർതിരിക്കുന്നതും. ഓരോ ജനവിഭാഗത്തിനും തനതായ ജീവിതശൈലിയും ആചാരവിശേഷങ്ങളുണ്ട്. സമൂഹത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതും ചിട്ടപ്പെടുത്തുന്നതും ഇത്തരം ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളാണ്. സമൂഹത്തിലെ എല്ലാവരും പിന്തുടരുമ്പോൾ അത് ആചാരമായി മാറുന്നു. ഭിന്നിച്ചുനിൽക്കുന്ന ജനതയെ ഒന്നിച്ച് ചേർക്കാനും ഒരു സമൂഹമെന്ന നിലയിൽ ക്രമീകരിക്കാനും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്ക് കഴിയുന്നു. ദിനചര്യയായി ആചരിക്കുന്ന ചടങ്ങുകളും നാട്ടുനടപ്പുകളും നിഷ്ഠയുള്ള കർമ്മങ്ങളുമെല്ലാം പിൽക്കാലത്ത് ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളായി മാറുന്നുണ്ട്.

സമൂഹത്തിലെ അംഗമെന്ന നിലയിൽ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ പാലിക്കാൻ ഏവരും ബാധ്യസ്ഥരാണ്. സമൂഹത്തിലെ എല്ലാവരും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ തികഞ്ഞ വിശ്വാസത്തോടെ അനുഷ്ഠിക്കുന്നവരാകണമെന്നില്ല. നിലനിൽക്കുന്ന സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥകൾക്കൊപ്പിച്ച് ചിട്ടപ്പെടുത്തിയ ജീവിതരീതിയും ആചാരവിശ്വാസങ്ങളും പിന്തുടരാൻ നിർബന്ധിതരാകുന്നവരും ഉണ്ടാകും. സമൂഹത്തിൽ ഒരു വ്യക്തിയല്ല മറിച്ച് സമൂഹം തന്നെയാണ് ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഒരു സാമൂഹികക്രമത്തിനകത്ത് നിൽക്കുന്നവരെല്ലാം തന്നെ അത് പാലിക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥരാവുകയും ചെയ്യുന്നു. “ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലൂടെ ‘നമ്മൾ’ രൂപപ്പെടുകയാണ്. ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ ഇല്ലാത്തവർ ‘അപരർ’ ആണ്. ഇത്തരം കർത്തൃ

ISSN: 2582 - 2594

ത്വനിർമിതി ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ സവിശേഷധർമ്മമായി കരുതാം" (അജു കെ. നാരായണൻ, 2001:194). സവിശേഷ സംസ്കാരമാർന്ന ജനതയെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിലും ഒറ്റക്കെട്ടായി നിലനിർത്തുന്നതിലും മറ്റു വിഭാഗങ്ങളിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തരാക്കുന്നതിലും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ വഹിക്കുന്ന പങ്ക് ഇതിൽനിന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു. തീരദേശജനതയുടെ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്ക് പല തലങ്ങളുണ്ട്. തൊഴിലുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവ, നിത്യജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടവ, മതപരമായവ എന്നിങ്ങനെ അവയെ തിരിക്കാം.

ചലനാത്മകമായ സമൂഹത്തിൽ നിരന്തരമായി സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാറ്റങ്ങൾക്ക് കീഴ്പ്പെട്ട് ഒട്ടനവധി പ്രാദേശിക സംസ്കാരങ്ങൾ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. എല്ലാത്തിനെയും ഒരേ കേന്ദ്രത്തിലേക്കൊതുക്കാനും ഒരേതരം ജീവിതം ശീലിപ്പിക്കുവാനും ഒരേ ഭാഷ സംസാരിക്കാനും പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെ കാലത്ത് പ്രാദേശിക സ്വത്വത്തെ മുറുകെപ്പിടിക്കുക എന്നത് ഒരു പ്രതിരോധപ്രവർത്തനമാണ്. കാലത്തിന്റെ മാറ്റങ്ങളോടൊപ്പം സഞ്ചരിക്കുമ്പോഴും പരമ്പരാഗതമായ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളെ മുറുകെപ്പിടിക്കാൻ താല്പര്യം കാണിക്കുന്ന ജനവിഭാഗമാണ് തീരദേശവാസികൾ. അവരുടെ ജീവിതവും സംസ്കാരവും സാമൂഹികക്രമങ്ങളുമെല്ലാം രൂപപ്പെടുന്നത് കടലുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ്.

അമ്മദൈവസങ്കല്പം

സൃഷ്ട്യുന്മുഖമായ എന്തിനെയും ആരാധിക്കുന്ന സ്വഭാവത്തിന് മനുഷ്യകുലത്തോളം പഴക്കമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ എല്ലാത്തിനുംമീതെ മാതൃത്വത്തിന് സ്ഥാനം നൽകുന്ന രീതി എല്ലാ സമൂഹത്തിലും നിലനിന്നിരുന്നു. തനിക്കു ചുറ്റും കാണുന്ന വസ്തുക്കളിൽ നിന്നുമാണ് അമൂർത്തമായ ദൈവസങ്കല്പത്തിന് മൂർത്തീരൂപം നൽകാൻ മനുഷ്യൻ മാതൃക തേടുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അമ്മ എന്ന സങ്കൽപ്പത്തെ മഹത്വവൽക്കരിച്ചുകൊണ്ടാണ് അമ്മദൈവസങ്കൽപം ഉടലെടുക്കുന്നത്. ജന്മം കൊടുക്കുന്ന പ്രക്രിയയെ വിസ്മയത്തോടെ നോക്കിക്കണ്ട മനുഷ്യൻ അതിന് കാരണഭൂതയായിട്ടുള്ള സ്ത്രീത്വത്തെ ദേവതവല്ക്കരിച്ചു. തനിക്ക് അന്നം നൽകുകയും പോറ്റിവളർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന കടലിനെ അമ്മയായിക്കണ്ട് ആരാധിക്കുന്ന രീതി ഇപ്രകാരത്തിൽ വന്നുചേർന്നതാണ്. കടലോരജീവിതത്തിന്റെ അനിശ്ചിതാവസ്ഥകൾക്കിടയിൽ സ്ഥിതിക്കും സംഹാരത്തിനുമുള്ള അധികാരം കടലമ്മയ്ക്കുണ്ടെന്ന് അവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. കാറ്റും കോളും മൂലം കടൽ പ്രക്ഷുബ്ധമാകുന്ന അവസരങ്ങളിൽ കടലിൽപ്പോയ ബന്ധുജനങ്ങളെയോർത്ത് ഭയപ്പെടുന്ന കടലോരവാസികൾ കടലമ്മയെ വിളിച്ചാണ് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നത്. കടലിൽ അകപ്പെട്ടു പോകുന്ന മനുഷ്യരുടെ ജീവൻ സംരക്ഷിക്കാനും കരയിലിരിക്കുന്ന കടൽമക്കളുടെ കണ്ണീരൊപ്പാനുമുള്ള ശേഷി കടൽ എന്ന അമ്മദൈവത്തിനുണ്ടെന്ന് തീരദേശക്കാർ വിശ്വസിക്കുന്നു.

കടലമ്മ എന്ന സങ്കല്പം

കടലിന് അപരിമേയമായ ശക്തികൾ ഉണ്ടെന്നാണ് മതത്തിനതീതമായ വിശ്വാസം. കടൽവെള്ളം തളിച്ചാൽ സകല അശുദ്ധിയും മാറുമെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. പുല, വാലായ്മ തുടങ്ങിയവയൊക്കെ അവസാനിപ്പിക്കാൻ കടൽവെള്ളം തളിക്കുകയോ കടലിൽ മുങ്ങുകയോ ചെയ്യുന്ന പതിവുണ്ട്. ഋതുവായ പെണ്ണിന്റെ തിരണ്ടുകുളി സമയത്തും കടൽവെള്ളം തളിച്ചാൽ ശുദ്ധിയായി എന്നാണ് വിശ്വാസം. പെണ്ണ് തിരണ്ടാൽ മൂന്നുദിവസം അശുദ്ധിയായി മാറ്റിയി

രുത്തും. നാലാം ദിവസം എണ്ണയൊഴിച്ച് കുളിച്ച് ശുദ്ധമാകുന്നു. അതിനുശേഷം കടൽ വെള്ളം തളിച്ച് അശുദ്ധി മാറ്റും. കടൽ വെള്ളത്തെ ഏതശുദ്ധിയും മാറ്റുന്ന പുണ്യാഹമായി തീരദേശക്കാർ കാണുന്നുവെന്നതിന്റെ സൂചനകളാണിവ. 'ശുദ്ധവും വൃത്തിയും' ഇല്ലാതെ കടലിനെ തീണ്ടരുതെന്ന് കരുതുന്ന തീരദേശക്കാർ കടൽ ചുവന്നിരിക്കുമ്പോൾ കടലിൽ പോകാറില്ല. കടലമ്മ ഋതുവായിരിക്കുകയാണെന്നാണ് സങ്കല്പം. സ്ത്രീസങ്കല്പത്തിൽ ആരാധിക്കുന്ന കടലിന് അവർ നൽകുന്ന ആദരവാണിത്. ഋതുമതിയായ സ്ത്രീകൾ കടലിൽ ഇറങ്ങുകയോ കടലിൽ പോകുന്ന വള്ളത്തിൽ സ്പർശിക്കുകയോ ചെയ്യാറില്ല. കടലുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ശുദ്ധി സങ്കൽപങ്ങളിൽ ഇവ പ്രധാനമാണ്.

തീണ്ടാരി(ആർത്തവസമയം)യായിരിക്കുമ്പോൾ തൊഴിലുപകരണങ്ങളിലോ വള്ളത്തിലോ സ്പർശിച്ചാൽ ആ വള്ളത്തിൽ പിന്നെ മീൻ ലഭിക്കില്ലെന്നാണ് വിശ്വാസം. 'തൊടക്ക്' എന്നാണ് ഈ അശുദ്ധിയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. 'തൊടക്ക്'പറ്റി അശുദ്ധമായ പണിസാധനങ്ങൾ ശുദ്ധമാക്കുന്നതിനായി ഒരാൺകുട്ടി നഗ്നനായി നിന്ന് ചില കർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്ന് തിരുവനന്തപുരത്തെ തീരദേശനിവാസികൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. അത്തരമൊരു കർമ്മം നടത്തിയ അനുഭവം 'കടലറിവുകളും നേരനുഭവങ്ങളും' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ റോബർട്ട് പനിപ്പിള്ള പങ്കുവെക്കുന്നുണ്ട്. "ഞാൻ ബനിയനും നിക്കറും എല്ലാം അഴിച്ച് മാറ്റി പൂർണ നഗ്നനായി മാറി. പിന്നെ കലത്തിലെ വെള്ളം എടുത്തു എരുക്കലത്തിന്റെ ചില്ലുകൾ മറിച്ചും തിരിച്ചും വച്ച് അതിൽ തളിച്ചു. ആ ചില്ലുകൾ വാരിയെടുത്തു രണ്ടു കൈകൊണ്ടും മുറുകെ പിടിച്ച് അവിടെയിരുന്ന ഏറ്റിനങ്ങളിലെല്ലാം അടിച്ചു" (2015:135). ഈ കർമ്മത്തിൽ ശുദ്ധിക്രിയയ്ക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്നത് കടൽ വെള്ളമാണ്. കടൽവെള്ളം തളിച്ച് അശുദ്ധി മാറ്റുന്നതിന് ഉദാഹരണമാണ് ഈ ചടങ്ങ്. പിറ്റേന്ന് കടലിൽ പോയ അച്ഛന് ധാരാളം മീൻ കിട്ടിയതായി റോബർട്ട് പനിപ്പിള്ള ഓർമ്മിക്കുന്നു. കടലും കടൽപ്പണിക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്ന ഉപകരണങ്ങളും ശുദ്ധിയോടെ സൂക്ഷിക്കുക എന്ന ആചാരത്തിന്റെ ഭാഗമാണിത്.

തീരദേശക്കാർ നനവില്ലാത്ത കറിച്ചട്ടിയിൽ മീൻ ഇടുകയില്ല. മീൻ എടുക്കുന്ന കറിച്ചട്ടിയിൽ വെള്ളം ഉണ്ടായിരിക്കുകയോ അത് വെള്ളത്തിൽ നനയ്ക്കുകയോ ചെയ്യണമെന്ന് അവർക്ക് നിർബന്ധമാണ്. അല്ലെങ്കിൽ കടലിൽ വറുതിയുണ്ടാകുമെന്ന് കടലോരവാസികൾ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഒരു ദിവസം രണ്ട് കോരിന് കടലിൽ പോകരുതെന്നതും പരമ്പരാഗത മത്സ്യത്തൊഴിലാളികൾക്കിടയിലുള്ള വിശ്വാസമാണ്. ലൈംഗികബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടതിന് ശേഷം കുളിച്ച് ശുചിയായേ മത്സ്യത്തൊഴിലാളികൾ മത്സ്യബന്ധനത്തിനായി പുറംകടലിലേക്ക് പോകാറുള്ളൂ. ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ മത്സ്യബന്ധനത്തിനായി പുരുഷന്മാർ പോകുന്ന സമയത്ത് സ്ത്രീകൾ പുറത്തിറങ്ങാൻ പാടില്ല. അവരെ കണ്ടുകൊണ്ട് ഇറങ്ങിയാൽ ദോഷമാണെന്ന അന്ധവിശ്വാസമാണ് ഇതിനു പിന്നിൽ. തിരുവനന്തപുരം ജില്ലയുടെ ദക്ഷിണഭാഗങ്ങളിൽ 'എതുപ്പുക്ക പോവാതെ' എന്ന് ഇതിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നുവെന്ന് അനിൽകുമാർ, ഡി. വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട് (2019:11).

കടലമ്മ എന്നത് തീരദേശക്കാരുടെ മനസ്സിൽ രൂഢമൂലമായിരിക്കുന്ന ഒരു മിത്താണ്. ജനനം മുതൽ മരണം വരെയുള്ള ജീവിതത്തിലെ എല്ലാ സന്ദർഭങ്ങളെയും ഈ മിത്തുമായി തീരദേശവാസികൾ ബന്ധിപ്പിക്കുന്നു. ജനനം, മരണം, വിവാഹം തുടങ്ങിയവയിലെല്ലാം കട

ലിനുള്ള സവിശേഷസ്ഥാനം പരിശോധിച്ചാൽ ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാകും.

മതപരമായ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ

കടലിനെ ആശ്രയിച്ച് അനിശ്ചിതത്വങ്ങൾക്ക് നടുവിലുള്ള ജീവിതമായതിനാൽ തീരദേശ വാസികൾ പൊതുവെ ദൈവവിശ്വാസം ഉള്ളവരാണ്. കേരളത്തിലെ മത്സ്യത്തൊഴിലാളികൾ വ്യത്യസ്ത മതവിഭാഗങ്ങളിൽ പെടുന്നവർ ആയതുകൊണ്ട് ആരാധനാസമ്പ്രദായങ്ങൾക്കും വ്യത്യാസമുണ്ട്. ധീവര വിഭാഗക്കാരുടെ പ്രധാന ആരാധനാ മൂർത്തി ചീറുമ്പയാണ്. ശ്രീകുരുംബ എന്നതിന്റെ മറ്റൊരു രൂപമാണ് ചീറുമ്പ എന്നത്. ഭഗവതി/ഭദ്രകാളിയാണ് ധീവരരുടെ കുലദൈവം. ശിവൻ, വിഷ്ണു, അയ്യപ്പൻ, സുബ്രഹ്മണ്യൻ തുടങ്ങിയ ദൈവങ്ങളെയും അവർ ആരാധിക്കുന്നു. സാംക്രമിക രോഗങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി ദേവതകളെ സങ്കൽപ്പിക്കുന്ന രീതി പ്രാചീനകാലം മുതലേ നിലനിന്നിരുന്നു. രോഗം പരത്താൻ കഴിവുള്ള ഉഗ്രമൂർത്തിയായും രോഗശമനത്തിനു കഴിവുള്ള ശാന്ത സ്വരൂപിണിയായും തീരദേശക്കാർ ചീറുമ്പയെ ആരാധിക്കുന്നു.

ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ സുഖജമ്മ എന്നപേരിൽ വസൂരി ദേവതയെയും മാരമ്മ എന്ന പേരിൽ തൊണ്ടമുഴയുടെ ദേവതയെയും കൊക്കാലമ്മ എന്നപേരിൽ പനിയുടെ ദേവതയെയും ആരാധിക്കുന്നുണ്ട്. ശീതളയെ ഒരേസമയം തന്നെ രോഗകാരിയായും രോഗത്തിൽ നിന്നു രക്ഷിക്കുന്ന ദേവിയായും ആരാധിക്കുന്നു. ഒരേ ദേവിയെ തന്നെ വിവിധ കേന്ദ്രങ്ങളിൽ വ്യത്യസ്ത സങ്കൽപവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി ആരാധിച്ചു വരുന്നുണ്ട്. മാരിയമ്മയെ കോളറയുടെ ദേവതയായി ചിലർ ആരാധിക്കുമ്പോൾ ചില പ്രദേശങ്ങളിൽ വസൂരി ദേവതയായും ആരാധിക്കുന്നു (പത്മനാഭൻ, കെ. , 2016:72). ഉത്തരകേരളത്തിലെ മുക്കുവർക്കിടയിലെ ആരാധനാമൂർത്തിയായ പുതിയഭഗവതി എന്ന സങ്കല്പവും സാംക്രമിക രോഗങ്ങളിൽ നിന്ന് രക്ഷിക്കുമെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു.

തീരദേശത്തുള്ള ഹിന്ദുമത്സ്യബന്ധനവിഭാഗക്കാർ കാളിയെ വിവിധ പേരുകളിലും സങ്കല്പത്തിലും ആരാധിക്കുന്നു. സംഘകാലത്തെ യുദ്ധദേവതയായ കൊറ്റവൈയെയാണ് പിന്നീട് തീരദേശത്ത് ഉള്ളവർ കാളി എന്ന സങ്കല്പത്തിൽ പൂജിക്കാൻ തുടങ്ങിയതെന്ന് പി. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നു (1987:38). സംഘകാല കൃതിയായ ചിലപ്പതികാരത്തിലെ കണ്ണകിയെ തീരദേശത്ത് ഉള്ളവർ ആരാധിക്കുന്നുണ്ട്. കാവേരി പൂമ്പട്ടണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഐതിഹ്യമാണ് ഇതിനുപിന്നിൽ. തെക്കൻ തീരദേശത്തെ അരയന്മാർ കാവേരി പൂമ്പട്ടണത്തിൽ നിന്ന് കണ്ണകിക്കൊപ്പം കുടിയേറിപ്പാർത്തവരാണ് തങ്ങൾ എന്ന് വിശ്വസിച്ചുപോരുന്നു. ഉത്തരകേരളത്തിലും കണ്ണകീസങ്കല്പവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചിലമ്പു വാണിഭം എന്ന പാട്ട് പാടാറുണ്ട്.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഭഗവതി ക്ഷേത്രത്തിലെ പ്രതിഷ്ഠയ്ക്ക് കണ്ണകി സങ്കൽപവുമായി ബന്ധമുണ്ട്. കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഭഗവതി ക്ഷേത്രം കേരളത്തിലെ ഹിന്ദുമീൻപിടുത്ത വിഭാഗക്കാരുടെ പ്രധാന ആരാധനാകേന്ദ്രമാണ്. ഭരണി ഉത്സവത്തിന് മത്സ്യത്തൊഴിലാളികൾ മത്സ്യമാംസാദികൾ ഉപേക്ഷിച്ച് വ്രതമെടുത്ത് കൊടുങ്ങല്ലൂർ എത്താറുണ്ട്. വസൂരി രോഗം ശമിപ്പിക്കും എന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന വസൂരിമാല എന്ന ദേവതാസങ്കൽപവും കൊടുങ്ങല്ലൂർ ക്ഷേത്രത്തിലെ പ്രതിഷ്ഠയാണ്.

ഉത്തരകേരളത്തിൽ തെയ്യങ്ങളെ ആരാധിക്കുന്ന സമ്പ്രദായമുണ്ട് എന്ന് ഡോ. കെ. പത്മനാഭൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു (2016:76). 'ഒന്നുകുറെ നാല്പത്'' തെയ്യങ്ങളെ ആരാധിക്കുന്ന സമ്പ്രദാ

യത്തെക്കുറിച്ച് 'മരക്കാപ്പിലെ തെയ്യങ്ങൾ' എന്ന നോവലിൽ അംബികാസുതൻ മാങ്ങാടും പറയുന്നുണ്ട്. അയ്യപ്പൻ, സുബ്രഹ്മണ്യൻ, ശിവൻ തുടങ്ങിയവരുടെ ക്ഷേത്രങ്ങളും തീരദേശത്ത് കാണാം.

കേരളത്തിലെ മത്സ്യബന്ധനഗ്രാമങ്ങളിൽ വീടിനകത്ത് പൂജാമുറിയും വീട്ടുമുറ്റത്ത് 'വെച്ചു പൂജ'യും നടത്തുന്നുണ്ട്. ഓരോ ദേശത്തും അവരവരുടെ കരയോഗങ്ങൾ പൊതുക്ഷേത്രങ്ങളും നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. "കേരളത്തിലുടനീളം കായൽക്കരയായാലും കടൽക്കരയായാലും മത്സ്യപ്രവർത്തക സങ്കേതങ്ങളിൽ കാണുന്ന കാളീക്ഷേത്രങ്ങൾ ധീവരർ സമ്പന്നമായൊരു പുരാതന സംസ്കാരത്തിന്റെയും നന്മയിൽ അടിയുറച്ച ഈശ്വരവിശ്വാസത്തിന്റെയും പശ്ചാത്തലമുള്ളവർ ആണെന്ന് ദൃഷ്ടാന്തപ്പെടുത്തുന്നു" (മദനൻ, ടി.എൻ. , 2010:74). ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ദേവീപ്രതിഷ്ഠയാണ് അധികവും. കൂടാതെ സുബ്രഹ്മണ്യ ക്ഷേത്രങ്ങളും കാണാം. കാളി, ഭദ്രകാളി, കുറുംബ, ചീറുംബ എന്നിങ്ങനെ പലപേരുകളിൽ ദേവിയെ ആരാധിക്കുന്നു. നാട്ടികയിൽ നിന്ന് വടക്ക് മുക്കുവ കേന്ദ്രങ്ങളാണ്. അവരുടെ പ്രധാന ആരാധനാമൂർത്തി ആരിക്കിരിയാണ്.

ക്രൈസ്തവർക്കിടയിൽ തൊഴിലുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വല്ലാർപാടത്തമ്മ, വേളാങ്കണ്ണി മാതാവ് എന്നീ സങ്കല്പങ്ങൾ പ്രബലമാണ്. തൊഴിലിൽ മേൽഗതി ഉണ്ടാകാൻ ഇവരെ ആരാധിക്കുന്ന രീതിയുണ്ട്. ഹിന്ദുമത്സ്യബന്ധന വിഭാഗക്കാരും ഇത്തരം ആരാധനാസമ്പ്രദായം പിന്തുടരുന്നവരാണ്. മുസ്ലിം മതവിശ്വാസികൾക്കിടയിൽ വിഗ്രഹാരാധന പതിവില്ലാത്തതിനാൽ ഇത്തരം ആചാരവിശേഷങ്ങൾ നിലവിലില്ല. സ്വമതസ്ഥരായ ഇതര തൊഴിൽസമൂഹങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന ആരാധനാരീതികൾ തന്നെയാണ് മതവിശ്വാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ മുസ്ലിം മത്സ്യബന്ധനവിഭാഗക്കാരും സ്വീകരിക്കുന്നത്. എങ്കിലും തൊഴിലുമായി ബന്ധപ്പെട്ട അനുഷ്ഠാനകർമ്മങ്ങളിൽ തീരദേശത്തെ ഇതര മതവിഭാഗങ്ങളുമായി ഇവർ സാമ്യം പുലർത്തുന്നുണ്ട്.

തൊഴിലുപകരണങ്ങൾ കടലിലിറക്കുന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ആചാരങ്ങൾ

കടലിൽ മത്സ്യബന്ധനത്തിന് ആദ്യമായി പോകുന്നതിനു മുൻപും പുതിയ വള്ളം കടലിൽ ഇറക്കുന്നതിന് മുമ്പും പലവിധ ചടങ്ങുകളും ചെയ്യാറുണ്ട്. കടലമ്മയെ പ്രീതിപ്പെടുത്താനും സുലഭമായി മീൻ ലഭിക്കാനുമാണ് ഇത് നടത്തുന്നത്. 'പുഴക്കരണ' (മീനുകൾ കൂട്ടമായി ഇളകി വരുന്ന സമയം)മുള്ളപ്പോഴാണ് സാധാരണയായി പുതുവള്ളം ഇറക്കുന്നത്. വള്ളം നിർമ്മിക്കുന്ന പുരയെ 'മാലിപ്പുര' എന്നാണ് പറയുന്നത്. വലിയാശാരിക്ക് ദക്ഷിണ കൊടുത്ത് വള്ളം കൈപ്പറ്റുന്നു. എല്ലാ ജാതിക്കാർക്കും വള്ളം വാങ്ങാനുള്ള അവകാശം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വള്ളം വാങ്ങാൻ അർഹതപ്പെട്ടവർ ആദ്യം തുറയിലരയനെ വിവരം ധരിപ്പിക്കുകയും കാണിക്ക നൽകി അനുമതി വാങ്ങുകയും ചെയ്യണം. ദിവസം നിശ്ചയിച്ച് ബന്ധുക്കളെല്ലാം ഒത്തുകൂടിയതിനു ശേഷമാണ് വള്ളം കടലിലിറക്കുന്നത്. കഴിവുള്ളവർ ചെറിയ സദ്യ നടത്തും. അവരവരുടെ മതവിശ്വാസപ്രകാരമുള്ള ചടങ്ങുകൾ നടത്തിയശേഷമാണ് വള്ളം കടലിലിറക്കുന്നത്. പുതുവള്ളം കരയ്ക്കെത്തുന്ന സമയത്ത് ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടവർ വള്ളത്തിൽ സംഭാവനപ്പണം ഇട്ടശേഷം കറിവയ്ക്കാനുള്ള മീനെടുക്കും. ഒരാൾ ആദ്യമായി മത്സ്യബന്ധനത്തിന് പോകുന്നതിനു മുൻപായി 'കടലേറ്റം' എന്ന ചടങ്ങ് നടത്താറുണ്ട്. പുതുതായി തൊഴിൽ പഠിക്കാൻ പോകുന്ന ഈ ചടങ്ങ് മത്സ്യത്തൊഴിലാളികൾക്കിടയിൽ വലിയ ആഘോഷത്തോടെയാണ് കൊണ്ടാടപ്പെടുന്നത്. അന്നേദിവസം 'കടലേറ്റുകാര'നെ കൊണ്ട് പണിയൊന്നും ചെയ്യിക്കാറില്ല. എല്ലാം കണ്ട് മന

സിലാക്കുകയാണ് അന്നേദിവസം ചെയ്യുന്നത്.

പുതിയ വള്ളം കടലിലിറക്കുന്നതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് തീരദേശവാസികൾക്കിടയിൽ സവിശേഷമായ ആചാരങ്ങൾ നിലവിലുണ്ട്. എറണാകുളം ജില്ലയിലെ ചെല്ലാനം, കണ്ണമാലി വൈപ്പിൻ തുടങ്ങിയ തീരദേശമേഖലയിൽ 'വള്ളംനന' എന്നാണ് ഈ ചടങ്ങിന് പറഞ്ഞിരുന്നത്. പുതിയ വള്ളം കടലിലിറക്കുന്നതിന മുൻപായി ജാതിഭേദമെന്യേ വല്ലാർപാടം പള്ളിയിൽ കൊണ്ടുപോകുന്ന പതിവുമുണ്ടായിരുന്നു. പുതുവള്ളം കടലിലിറക്കുന്നതിന മുൻപുള്ള ഇത്തരം ചടങ്ങുകൾ പ്രാദേശിക ഭേദത്തോടെ കേരളത്തിന്റെ തീരദേശങ്ങളിലാകെ നിലനിന്നിരുന്നതായി കാണാം. പുതിയവള്ളം കടലിലിറക്കുന്നതിനുമുൻപായി 'നീറ്റിലിറക്കൽ' എന്ന ചടങ്ങ് നടത്തിയിരുന്നു. ഇതിന്റെ ഭാഗമായി ഒരുപിടി അരിയും പൂവും വെള്ളത്തിലെറിയുകയും മതവിശ്വാസപ്രകാരമുള്ള ചടങ്ങുകൾ നടത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. അപകടങ്ങൾ സംഭവിക്കാതിരിക്കാനും മത്സ്യം ധാരാളമായി ലഭിക്കാനുമാണ് ഇത്തരം ക്രിയകൾ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നത്. 'വീത് വയ്ക്കൽ, കള്ള് തളിക്കൽ' എന്നീ കർമ്മങ്ങളും ഇതോടനുബന്ധിച്ച് ചിലയിടങ്ങളിൽ നടത്തപ്പെട്ടിരുന്നു. പുതിയവള്ളത്തിന് പിതൃക്കളുടെ അനുഗ്രഹാശിസ്സുകൾ ഉണ്ടാകുന്നതിനായി മരിച്ചുപോയവർക്ക് ഭക്ഷണവും കള്ളും നേദിക്കുന്ന ചടങ്ങാണിത്.

കൊല്ലം ജില്ലയിൽ വള്ളം, വല തുടങ്ങിയ തൊഴിലുപകരണങ്ങൾ പുതുതായി വാങ്ങിയാൽ വള്ളപൂയന, വലപൂയന എന്നീ ചടങ്ങുകൾ നടത്തിയിരുന്നു. പുതിയ തൊഴിലുപകരണങ്ങൾ കടലിലിറക്കുന്നതിന മുൻപായി ബന്ധുമിത്രാദികളെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി പൂജ നടത്തുന്ന ചടങ്ങാണിത്. പുതിയ തൊഴിലുപകരണങ്ങൾ വാങ്ങിയാൽ കാണിക്കയുമായി ചെന്ന് തുറയിലരയനെ വിവരം ധരിപ്പിക്കുകയും പൂജയ്ക്കുള്ള അനുവാദം വാങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. പൂജ നടക്കുന്ന ദിവസം വള്ളവും വലയും പുഷ്പചന്ദനാദികൾ കൊണ്ട് അലങ്കരിക്കുകയും കുടുംബത്തിലെ കാരണവർ വിളക്കുകൊളുത്തി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യും. അതിനുശേഷം വല കൈമാറൽ ചടങ്ങും വള്ളം നനയ്ക്കൽ ചടങ്ങും നടത്തും. (ഗായത്രി, കെ.പി. , 2015:186)

സ്വന്തമായി തൊഴിലുപകരണങ്ങൾ ഉണ്ടാകുകയെന്നത് അഭിമാനകരവും ആഹ്ലാദകരവുമായ സംഗതിയാണ്. അതിനാൽ തൊഴിലുപകരണങ്ങൾ സ്വന്തമാക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ദേവപ്രീതിക്കും പിതൃപ്രീതിക്കും കടലമ്മയുടെ പ്രീതിക്കും ഒക്കെയായി പലവിധ കർമ്മങ്ങളും നടത്താറുണ്ട്. പുതിയ വള്ളം കടലിലിറക്കുന്നതിനുമുമ്പ് നല്ല ദിവസം നോക്കുന്ന ചടങ്ങ് ഇപ്പോഴുമുണ്ട്. പുതിയ ഓടം പണികഴിപ്പിച്ചാൽ അത് കടലിലിറക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ദേശത്തുള്ള എല്ലാ വള്ളക്കാരെയും സ്ഥാനികരെയും വിവരം അറിയിക്കുകയും സ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രത്യേക പൂജ നടത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നതായി ഡോ. കെ. പത്മനാഭൻ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ആചാരസ്ഥാനികരെ ഉപചാരപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചിരുത്തി വെറ്റിലയും അടക്കയും ദക്ഷിണയും കൊടുക്കുന്നു. വള്ളം പണി ചെയ്ത മേലാശാരിയും വള്ളത്തിൽ ജോലിക്കുപോകുന്നവരും പ്രദക്ഷിണം വെക്കും. വള്ളപ്പടിയിൽ തേങ്ങയുടയ്ക്കുന്ന പതിവുമുണ്ട്. ദേശത്തെ മറ്റു വള്ളക്കാർ കുവച്ചത്തിൽ (കൊമ്പു കുത്തുന്നസ്ഥലം) പണമിട്ട് പുതിയ സംരംഭത്തിന് ഭാവുകങ്ങൾ നേരാറുണ്ട് (2016:84). തൊഴിലുപകരണം സ്വന്തമാക്കുന്നത് ഒരുപാടു നാളത്തെ അധ്വാനത്തിന്റെയും കഷ്ടപ്പാടിന്റെയും ഫലമായിട്ടാണ്. അങ്ങനെയുള്ള വള്ളത്തിനും വലയ്ക്കും കേടുപാടുകൾ സംഭവിക്കാതിരിക്കാനും കണ്ണേറുദോഷം കിട്ടാതിരിക്കാനുമാണ് ഇത്തരം ചടങ്ങുകൾ നടത്തുന്നത്.

തിരുവനന്തപുരം ജില്ലയിലെ തീരദേശവാസികൾ വള്ളം കടലിലിറക്കുന്നതിനു മുമ്പായി മതവിശ്വാസപ്രകാരമുള്ള പ്രാർത്ഥന നടത്തുന്നു. കരുപ്പെട്ടിയും തേങ്ങയും, പഴവും വള്ളപ്പടിയിൽ വയ്ക്കുകയും കുടുംബത്തിലെ മുതിർന്ന കാരണവർ പ്രാർത്ഥിച്ച് വെഞ്ചരിച്ചതിനു ശേഷം ഇവ ആളുകൾക്ക് വിതരണം ചെയ്യുകയും പതിവുണ്ട്. കൊല്ലം ജില്ലയിലെ 'വലപൂയന'യ്ക്ക് സമാനമായി ഉത്തരകേരളത്തിലെ മുക്കുവരുടെ ഇടയിൽ വല കടലിലിറക്കുന്നതിനു മുമ്പായി 'മേവല പിടിക്കൽ' എന്ന ചടങ്ങ് നടത്തിയിരുന്നു. ക്ഷേത്രസ്ഥാനികരും മറ്റു വലക്കാരും സംബന്ധിക്കുന്ന ഈ ചടങ്ങിൽ കാരണവന്മാരും ആയത്താന്മാരും വലയുടെ മുകളിലിരുന്ന വെറ്റില മുറുക്കുകയും ചക്കര, തേങ്ങ, പണം എന്നിവ വലയിലിട്ട് കോരിയെടുക്കുകയും ചെയ്യും. മത്സ്യബന്ധനത്തിലൂടെ ലഭിക്കാൻ പോകുന്ന സമ്പത്തിനെ പ്രതീകാത്മകമായി സൂചിപ്പിക്കുകയാണ് ഇതിലൂടെ.

മത്സ്യം കൂടുതൽ ലഭിക്കുന്നതിനായുള്ള അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ

പ്രാചീന ജനസമൂഹങ്ങളുടെയെല്ലാം ഇടയിൽ തൊഴിലുമായി ബന്ധപ്പെട്ട പലവിധ അനുഷ്ഠാനങ്ങളും നിലനിന്നിരുന്നു. കാണിക്കാർ അരുവികളിൽ നിന്ന് മീൻ ലഭിക്കുന്നതിനായി 'ക്ലാരൻ' എന്ന ജലഭൂതത്തിന് പടുക്ക നേദിച്ചിരുന്നതായി സി.കെ. കരുണാകരൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നുണ്ട് (1987:45) കേരളത്തിലെ തീരദേശവാസികളും മത്സ്യലഭ്യത കൂട്ടാനായി വിവിധതരം അനുഷ്ഠാനക്രിയകളും മന്ത്രവാദങ്ങളും ചെയ്യുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു.

കടൽ ശാന്തമാകാനും ചാകരയുണ്ടാകാനും ചെയ്യുന്ന 'കടലിൽ പാലൊഴുക്കൽ' എന്ന ചടങ്ങിനെക്കുറിച്ച് പുലയരുടെ മംഗലപ്പാട്ടിൽ പ്രസ്താവമുണ്ട്. കർക്കിടകം പതിനാറിന് കുളിച്ചു ശുദ്ധിയായി കടലിലേക്ക് പാൽ ഒഴുക്കുന്ന ചടങ്ങാണിത്.

"എഴുതിരുവയസ്സെത്തിയ മുക്കുവത്തി
ഓടത്തിൽ മദ്ധ്യത്തിൽ ഇരുത്തുക വേണെടോ
പശുവിന്റെ പാല് കറന്നെടുത്ത്
ഓടക്കളിയേതോ പാലങ്ങൊഴിക്കുമ്പം
പാലാഴിവർണ്ണനെ നന്നായി സ്തുതിക്കണം"

എന്നാണ് മംഗലപ്പാട്ടിൽ പറയുന്നത്.

മധ്യകേരളത്തിൽ മത്സ്യലഭ്യതയ്ക്കായി 'വെളിച്ചപ്പാട് തുള്ളൽ' നടത്താറുണ്ട്. കൂടാതെ 'കലശം' കഴിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അരി വറുത്ത് തേങ്ങയും ശർക്കരയും ചേർത്ത് ഉരലിൽ ഇടിച്ചുണ്ടാക്കുന്ന പലഹാരം ദേവപ്രീതിക്കായി നേദിക്കുന്ന ചടങ്ങാണിത്. ഉത്തരകേരളത്തിലും ഇതിന് സമാനമായി 'ദണ്ഡനുകൊട്ടുക്കൽ' എന്ന ചടങ്ങുനടത്താറുണ്ട്. മകരമാസത്തിലെ അവസാന ചൊവ്വാഴ്ചയോ വെള്ളിയാഴ്ചയോ ദണ്ഡൻ സ്ഥാനത്താണ് ഇത് നടത്തുന്നത്. ഈ ചടങ്ങ് പ്രാദേശിക ഭേദത്തോടെ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. കൊല്ലം ജില്ലയിലുള്ള മാടൻസ്വാമിക്ക് തെണ്ടുനേദ്യം എന്ന ചടങ്ങ് ഇതിന് ഉദാഹരണമാണ്. മാടന്റെ കോപംകൊണ്ട് ഏതെങ്കിലും വള്ളക്കാർക്ക് മീൻ ലഭിക്കാതെ വരുന്ന അവസരത്തിൽ മാടനെ പ്രീതിപ്പെടുത്താനായി വള്ളമുടമസ്ഥന്റെ വീട്ടുമുറ്റത്തുവച്ച് തെണ്ടു പുഴുങ്ങി മാടന് നേദിക്കുന്നു. അരിപ്പൊടിയും ശർക്കരയും തേങ്ങയും ചേർത്ത് കമുകിൻ പാളയിൽ നിറച്ച് നീളത്തിൽ കനലിലിട്ട് ചുട്ടെടുക്കുന്ന പലഹാരമാണ് തെണ്ട്. പൂജയ്ക്കുശേഷം നിവേദ്യത്തിലൊരു പങ്ക് കടലമ്മയ്ക്ക് നൽകുന്നു.

 ISSN: 2582 - 2594

വള്ളങ്ങളിൽ മീൻകിട്ടാതെ വരുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ കൊല്ലം ജില്ലയിലെ ആലപ്പാട് നടത്തുന്ന 'ആണ്ടിയാർ പടുക്ക' എന്ന അനുഷ്ഠാനകർമ്മത്തെക്കുറിച്ച് ഡോ. ഗായത്രി, കെ.പി. സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. കടലിൽ മകരമത്സ്യമായി അവതരിച്ച ആണ്ടിയാരെ പ്രീതിപ്പെടുത്തിയാൽ മീൻ സമൃദ്ധമായി ലഭിക്കുമെന്നാണ് വിശ്വാസം. സുബ്രഹ്മണ്യനാണ് ആണ്ടിയാർ. പടുക്ക ദിവസം നിശ്ചയിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ അതിന്റെ പൂജാവിധികൾ ചെയ്യുന്ന കാരണവർ ഏഴു ദിവസം വ്രതം അനുഷ്ഠിക്കണം. സ്വയം പാചകം ചെയ്യുന്ന ഭക്ഷണം വേണം ഇദ്ദേഹം കഴിക്കാൻ. കടപ്പുറത്ത് വലിയ പച്ചോലപ്പന്തലിട്ട് അതിലാണ് പൂജ നടത്തുക. പടുക്കയുടെ തലേദിവസം തന്നെ അതിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ ആരംഭിക്കും. പച്ചരിപ്പൊടിയിൽ തേങ്ങയും ശർക്കരയും ചേർത്ത് പലതരത്തിലുള്ള മത്സ്യങ്ങളുടെ ആകൃതിയിൽ പലഹാരങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നു. ഇതുകൂടാതെ ഉണ്ണിയപ്പം, പായസങ്ങൾ എന്നിവയും തയ്യാറാക്കും. പൂജ നടത്തുന്ന പന്തലിൽ പായകൾ വിരിച്ച് അതിൽ വാഴയിലകൾ നിരത്തിയാണ് പൂജാദ്രവ്യങ്ങളായ പലഹാരങ്ങൾ വയ്ക്കുന്നത്. നിലവിളക്കു കൊളുത്തി വെച്ച് കർമ്മി മന്ത്രങ്ങൾ ഉരുവിടുകയും ഈ പലഹാരങ്ങൾ നിവേദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു (2015:188). ഉത്തരകേരളത്തിലെ 'ദണ്ഡനകൊട്ടക്കൽ' എന്ന ചടങ്ങുമായി സാമ്യമുള്ള ചടങ്ങാണ് 'ആണ്ടിയാർ പടുക്ക'. പടുക്ക നേദിക്കുന്നതോടെ സുബ്രഹ്മണ്യൻ (ആണ്ടിയാർ) പ്രീതിപ്പെടുമെന്നും തന്മൂലം ധാരാളമായി മത്സ്യം ലഭിക്കുമെന്നുമാണ് വിശ്വാസം. ഈ ചടങ്ങിനോടനുബന്ധിച്ച് കർമ്മി ഉറഞ്ഞുതുള്ളുകയും ദൈവവചനങ്ങൾ കരക്കാരെ അറിയിക്കുകയും ശേഷം കുഴഞ്ഞുവീഴുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ പൂജയുടെ നിവേദ്യത്തിൽ ഒരു പങ്ക് കടലമ്മക്ക് അവകാശപ്പെട്ടതാണ്. ജനങ്ങൾ ഒത്തുചേർന്ന് നടത്തിയിരുന്ന ഒരു അനുഷ്ഠാനമാണിത്.

മത്സ്യലഭ്യത കുറയുന്നത് മറ്റുള്ളവരുടെ ദൃഷ്ടിദോഷം കൊണ്ടാണെന്ന അന്ധവിശ്വാസത്തിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിയുന്ന മന്ത്രവാദകർമ്മമാണ് 'കൂടോത്രം'. തിരുവനന്തപുരം ജില്ലയുടെ തെക്കുഭാഗങ്ങളിൽ 'മീൻചുട്ട് കടലിലെറിയുക' എന്ന മന്ത്രവാദകർമ്മം ഉണ്ട്. മറ്റു വള്ളക്കാർക്ക് ധാരാളം മത്സ്യം ലഭിക്കുകയും ഒരു പ്രത്യേക വള്ളത്തിൽ മാത്രം മത്സ്യം ലഭിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ മത്സ്യലഭ്യത കുറഞ്ഞ വള്ളക്കാർ അസൂയ മൂലം മറ്റുള്ളവർക്കും മത്സ്യം ലഭിക്കാതിരിക്കാനായി ചെയ്യുന്ന കർമ്മമാണിത്. ഏതു മീനാണോ മറ്റു വള്ളക്കാർക്ക് കൂടുതലായി ലഭിക്കുന്നത് ആ മീൻ കനലിൽ ചുട്ടെടുത്ത് കടലിലേക്ക് എറിയുന്ന രീതിയാണിത്. ഇതോടെ ആ മത്സ്യത്തിന്റെ ലഭ്യത കുറയുമെന്ന് ഇവിടെയുള്ളവർ വിശ്വസിക്കുന്നു.

കേരളത്തിന്റെ കടൽത്തീരങ്ങളിൽ മകരസംക്രമണത്തിന് നടത്തിയിരുന്ന ഒരു ആചാരമാണ് 'സമുദ്രപൂജ'. കടപ്പുറത്തെ അമ്പലങ്ങൾ കേന്ദ്രീകരിച്ചാണ് സമുദ്രപൂജ പ്രധാനമായും നടത്തിയിരുന്നത്. വള്ളത്തിൽ പോകുന്നവർ എല്ലാവരും ഒത്തുചേർന്ന് അമ്പലത്തിലെത്തി വഴിപാട് കഴിപ്പിക്കുകയും കൂടുതൽ മത്സ്യം ലഭിക്കാനായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ചടങ്ങാണിത്. പ്രാർത്ഥനയ്ക്കുശേഷം പൂജാരി കടലിലേക്കിറങ്ങി നിന്ന് പൂജകൾ ചെയ്യുകയും കടലമ്മയുടെ അനുഗ്രഹത്തിനായി പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യും.

മീൻ കൂടുതൽ ലഭിക്കാനായി ചെയ്തിരുന്ന മറ്റൊരു ആചാരമാണ് 'കുളിച്ചു നേർച്ച'. ചിങ്ങം ഒന്നാം തീയതിയാണ് ഈ ചടങ്ങ് നടത്തുന്നത്. മത്സ്യത്തൊഴിലാളികളുടെ കൂട്ടത്തിലെ കാരണവർ കടലിലിറങ്ങി കുളിച്ചതിനു ശേഷം ഭഗവതിക്ഷേത്രത്തിൽ നേർച്ചകൾ നേരുന്നതാണ് ഈ ചടങ്ങ്. ഈ സമയം മറ്റു മത്സ്യത്തൊഴിലാളികളും സന്നിഹിതരായിരിക്കും. പിന്നീട്

കടലിൽ പോയി 'നല്ല കോര്'' കിട്ടുമ്പോൾ ഈ നേർച്ച നടപ്പാക്കുകയും ചെയ്യും.

മത്സ്യബന്ധനത്തിനുശേഷം കിട്ടുന്ന മത്സ്യം, വില്പനയ്ക്ക് മുമ്പായി വീതംവെച്ച് ചില പ്രത്യേക വിഭാഗക്കാർക്കു കൊടുക്കുന്ന ചടങ്ങ് തീരദേശങ്ങളിൽ നിലനിന്നിരുന്നു. അരയവാത്തി (ചക്കരത്തി), ഉള്ളാടൻ എന്നീ വിഭാഗക്കാർക്ക്, ലഭിക്കുന്ന മീനിൽ നിന്ന് ചെറിയൊരു പങ്ക് കൊടുത്തിരുന്നു. എന്നിട്ടേ മത്സ്യം വിൽപ്പനയ്ക്ക് വച്ചിരുന്നുള്ളൂ. മത്സ്യബന്ധനമെന്നത് മത്സ്യത്തെ കൊല്ലുന്ന പ്രക്രിയയാണെന്നും അതിനാൽ ശാപമേൽക്കാതിരിക്കാനാണ് ഇപ്രകാരം ചെയ്യുന്നതെന്നുമാണ് വിശ്വാസം. കടലിൽനിന്ന് കിട്ടുന്നത് ആരുടെയും സ്വകാര്യസ്വത്തല്ലെന്നും എല്ലാവർക്കും അതിന് അവകാശമുണ്ടെന്നുമാണ് 'വീതം വെച്ചു കൊടുക്കൽ' എന്ന ചടങ്ങിന്റെ വിവക്ഷ.

വ്യക്തിജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ആചാരവിശേഷങ്ങൾ

വ്യക്തിജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടും തീരദേശത്തുള്ളവർക്ക് സവിശേഷമായ ചില ആചാരങ്ങളുണ്ട്. ഗർഭിണിയായാൽ ആദ്യപ്രസവം പെണ്ണിന്റെ വീട്ടിൽ വേണമെന്ന് നിർബന്ധമാണ്. അഞ്ചാം മാസത്തിൽ പെണ്ണിന്റെ വീട്ടിൽനിന്ന് വയറു കാണാൻ വരുന്ന ചടങ്ങുണ്ട്. പലതരം പലഹാരങ്ങളും വസ്ത്രങ്ങളുമൊക്കെയായിട്ടാണ് പെൺവീട്ടുകാർ വരിക. ഏഴാം മാസത്തിൽ പെണ്ണിനെ സ്വന്തം വീട്ടിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകും. പിന്നീട് പ്രസവം കഴിഞ്ഞ് മൂന്നു മാസത്തിനു ശേഷമേ തിരിച്ച് ഭർത്തൃഗൃഹത്തിലേക്ക് പോവുകയുള്ളൂ. ഏഴാം മാസത്തിൽ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്ന ചടങ്ങ് ഓരോ പ്രദേശങ്ങളിലും വ്യത്യസ്തമാണ്. ഗർഭിണിയെ പുരസ്കരിച്ച് ഉത്തര കേരളത്തിൽ നടത്തുന്ന പ്രധാന ചടങ്ങായ 'പുങ്ങനെ'ക്കുറിച്ച് 'മുക്കുവരും തീരദേശ സംസ്കൃതിയും' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. "ആദ്യമായി ഗർഭിണിയായാൽ ഏഴാം മാസത്തിലാണ് 'പുങ്ങൻ' നടത്തുന്നത്. ഏഴാം മാസത്തിൽ അമ്മാറും (കാരണവത്തികൾ) കാവുച്ചിയും ബന്ധുക്കളായ സ്ത്രീകളുമടക്കം ഭർതൃഗൃഹത്തിലെത്തുന്നു. മൂന്നു വാഴയിലകൾ വച്ച് ഓരോ ഇലയിലും അപ്പവും തേങ്ങാച്ചോറും വിളമ്പുന്നു. ഗർഭിണിയോട് ഏഴപ്പങ്ങൾ കടിക്കാൻ പറയുന്നു. അപ്പത്തിന്റെ അവകാശം 'കാവുച്ചി'ക്കാണ്. അമ്മാറും കൂടെ വന്ന സ്ത്രീകളും അവിടെ ഇരുന്നു തന്നെ കഴിക്കും. പിന്നീട് ഗർഭിണിയെ കോടി വസ്ത്രം ഉടുപ്പിക്കുന്നു. അമ്മ മൂന്നുപ്രാവശ്യം അരിയർച്ചന നടത്തും. തുടർന്ന് തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ നടക്കാൻ പറയുന്നു. ഈ ചടങ്ങിന് 'മടിയിൽ അരിയിട്ടു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോവുക' എന്നും പറയാറുണ്ട്. ഇതോടനുബന്ധിച്ച് സദ്യവട്ടങ്ങളുമുണ്ടാകും" (പത്മനാഭൻ, കെ., 2016:59).

പ്രസവിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ പതിനാറ് ദിവസത്തെ വാലായ്മ ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. അക്കാലങ്ങളിൽ ക്ഷേത്രദർശനം നടത്തുകയോ മംഗളകർമ്മങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കുകയോ ചെയ്യാറില്ല. ജനിച്ച് പതിനഞ്ച് ദിവസം കഴിയുമ്പോൾ മാത്രമേ പെൺകുട്ടികൾക്ക് കണ്ണ് എഴുതുകയും പൊട്ടു കുത്തുകയും ചെയ്യാറുള്ളൂ. 'പതിനഞ്ചിക്കടവ്' എന്നാണ് ഈ ചടങ്ങ് അറിയപ്പെടുന്നത്. ആൺകുട്ടികൾക്ക് 'പതിനഞ്ചിക്കടവ്' പതിനാറാം ദിവസമാണ് ആചരിക്കുന്നത്. ഇരുപത്തിയെട്ടാമത്തെ ദിവസം കുഞ്ഞിന് നൂലുകെട്ടൽ' ചടങ്ങുണ്ട്. അച്ഛന്റെ വീട്ടുകാർക്ക് ആണ് ഇതിന് അവകാശം. കറുത്ത ചരടാണ് ആദ്യം കെട്ടുന്നത്. പിന്നീട് കുഞ്ഞ് കുറച്ചുകൂടി മുതിർന്നതിനുശേഷമാണ് സ്വർണ്ണം കൊണ്ടുള്ള അരഞ്ഞാണം ഇടുവിക്കുന്നത്. ഈ ചടങ്ങിനോടനുബന്ധിച്ച് 'പേര് ചൊല്ലലും' നടത്തുന്നു. അച്ഛന്റെ കാരണവന്മാരുടെ പേരാണ് കുഞ്ഞിന്റെ ചെവിയിൽ വിളിക്കുന്നത്.

ISSN: 2582 - 2594

പെൺകുഞ്ഞാണെങ്കിൽ അച്ഛമ്മയുടെയും ആൺകുഞ്ഞാണെങ്കിൽ അച്ഛച്ഛന്റേയും പേരുകൾ വിളിക്കുന്നു. ക്ഷേത്രത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി ചോറൂണ് നടത്തിയതിനു ശേഷമേ കുഞ്ഞിന് മറ്റു ഭക്ഷണങ്ങൾ കൊടുക്കുവാൻ പാടുള്ളൂ. ചോറൂണ് നടത്താത്ത കുഞ്ഞുങ്ങളെ ക്ഷേത്രത്തിനകത്ത് പ്രവേശിപ്പിക്കാറില്ല. പ്രസവിച്ച് തൊണ്ണൂറ് ദിവസത്തിനു ശേഷമാണ് അമ്മയേയും കുഞ്ഞിനേയും ഭർത്തൃഗൃഹത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്നത്. ഭർതൃഗൃഹത്തിൽ നിന്ന് ആളുകളെത്തി ആഘോഷപൂർവ്വമാണ് ചടങ്ങുകൾ നടത്തുക. അമ്മയ്ക്കും കുഞ്ഞിനുമായി കോടിവസ്ത്രങ്ങൾ കൊണ്ട് വന്നിട്ടുണ്ടാകും. ഇവ ഉടുപ്പിച്ചാണ് ഇവരെ ഭർത്തൃഗൃഹത്തിലേക്ക് ആനയിക്കുന്നത്.

പ്രസവിച്ച പെണ്ണിന്റെ ശരീരം 'ഇളയതാകുന്നു' എന്നാണ് വിശ്വാസം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പ്രസവിച്ച് മൂന്നുമാസം അതീവ ശ്രദ്ധയും പരിചരണവും ഗർഭിണിക്ക് നൽകുന്നു. പച്ചമരുന്നുകൾ ചേർത്ത ലേഹ്യവും കഷായവും ഈ അവസരത്തിൽ നൽകുന്നു. 'വയറൊഴിയുമ്പോൾ' ഉണ്ടാകുന്ന ശീലക്കേടുകൾ ഒഴിവാക്കാനായി വിവിധ മരുന്നുകളും സുഭിക്ഷമായ ആഹാരങ്ങളും കഴിപ്പിക്കുന്നു. ഉലുവക്കഞ്ഞിയും മുളപ്പിച്ച ചെറുപയറും പ്രസവശേഷം നൽകുന്നു. കുഞ്ഞിനു മൂന്നു മാസത്തിനുശേഷം ദ്രാവകരൂപത്തിലുള്ള ആഹാരസാധനങ്ങൾ നൽകി തുടങ്ങുന്നു.

ആധുനിക വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ പുരോഗതിയോടെ പ്രസവശേഷമുള്ള പരിചരണത്തിലും ശിശുപരിപാലനത്തിലും തീരദേശവാസികളും പുറംസമൂഹത്തെപ്പോലെ കുറേക്കൂടി ശാസ്ത്രീയമായ രീതികൾ അവലംബിക്കുന്നുണ്ട്. ആദ്യകാലത്ത് 'വയർ ഉണങ്ങാൻ' എന്ന പേരിൽ സ്ത്രീകൾക്ക് വളരെ കുറച്ച് വെള്ളം മാത്രമേ കുടിക്കാനായി നൽകിയിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ഇന്ന് ആധുനിക വൈദ്യവിധിപ്രകാരം ധാരാളം ശുദ്ധജലം കുടിക്കാനായി നൽകുന്നു. കൂടാതെ ആദ്യത്തെ ആറുമാസം കുഞ്ഞിന് മുലപ്പാൽ മാത്രമേ നൽകുകയുള്ളൂ. ജീവിതത്തിന്റെ സമസ്തമേഖലയിലും തീരദേശവാസികൾ പുറം സമൂഹത്തിന്റെ രീതികളെക്കൂടി സ്വീകരിക്കുന്നതിന്റെ സൂചനകളാണിവ.

വിവാഹവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടും തീരദേശനിവാസികൾക്ക് സവിശേഷമായ ചില ചടങ്ങുകളുണ്ട്. വിവാഹത്തിന് കടക്കോടിയുടെ അനുമതി വാങ്ങേണ്ടിയിരുന്നു. തുറയിലരയനെ അല്ലെങ്കിൽ കടക്കോടി അധിപനെ ചെന്നുകണ്ടു കാണിക്ക വെച്ച് അനുമതി വാങ്ങിയതിനുശേഷം മാത്രമേ വിവാഹം നടത്താൻ പാടുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അങ്ങനെയല്ലാത്ത വിവാഹങ്ങൾക്ക് കടക്കോടി അധിപന്മാർ അനുമതി നൽകില്ല. മാത്രവുമല്ല തുറക്കാരാരും ഇത്തരം വിവാഹങ്ങളിൽ പങ്കെടുക്കില്ല. വിവാഹത്തിന് 'സംഭാവനപ്പണം' സ്വീകരിക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. ക്ഷണിക്കപ്പെട്ട ആളുകൾ പന്തലിൽ വെയ്ക്കുന്ന തളികയിൽ പണം നിക്ഷേപിക്കുന്ന രീതിയാണിത്. ഈ ചടങ്ങ് ഇന്നും തുടരുന്നുണ്ട്. ധീവര വിഭാഗത്തിലെ അവാന്തരവിഭാഗങ്ങൾ തമ്മിൽ ആദ്യകാലത്ത് വിവാഹബന്ധം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പിന്നീട് കെ.പി. കുറുപ്പൻ, വേലുക്കുട്ടി അരയൻ തുടങ്ങിയവരുടെ ശ്രമഫലമായിട്ടാണ് ഈ രീതിക്ക് മാറ്റം ഉണ്ടായത്. വിവാഹസമ്പ്രദായത്തിലും കാലാനുസൃതമായ മാറ്റം ഇന്ന് തീരദേശവാസികൾക്ക് ഇടയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ആരെങ്കിലും മരണമടഞ്ഞാൽ ആചാരസ്ഥാനത്ത് അറിയിക്കുകയും അവിടെനിന്ന് മറ്റു തുറക്കാരെ വിവരം അറിയിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇന്നും തീരദേശവാസികൾക്ക് ഇടയിൽ നിലനിൽക്കുന്ന 'കരയോഗങ്ങൾ' ഇത്തരം കാര്യങ്ങളുടെ ചുമതല വഹിക്കുന്നുണ്ട്.

ഒരു ജനതയുടെ ജീവിതരീതികളെ നിർണ്ണയിക്കുന്ന ഈടുവെയ്പ്പുകളാണ് സംസ്കാരം.

സംസ്കാരവും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളുമെല്ലാം കൂട്ടായ്മകളുടെ പൊതുബോധത്തെ പങ്കുവയ്ക്കുകയും പാരമ്പര്യനിഷ്ഠമായ ജീവിതാവസ്ഥകളെ മുറുകെപ്പിടിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എങ്കിലും സംസ്കാരം മാറ്റമില്ലാതെ തുടരുന്ന ഒന്നല്ല; പുരുഷാന്തരങ്ങളിലൂടെ അവ നവീകരിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആഗോളവൽക്കരണവും അധിനിവേശവും ദേശത്തനിമകളെയും സംസ്കാരത്തെയും പൂർണ്ണമായും ഇല്ലാതാക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ സാഹിത്യത്തിലൂടെയും നാട്ടുകൂട്ടങ്ങളിലൂടെയും സംസ്കാരത്തിന്റെ അതിജീവനത്തിനുള്ള സാധ്യതകൾ ആരായപ്പെടുന്നു. ഓരോ ജനവിഭാഗങ്ങളുടെയും സംസ്കാരത്തെയും ഇതര സമൂഹങ്ങളിൽ നിന്ന് അവർക്കുള്ള വ്യത്യസ്തതകളെയും തിരിച്ചറിയുന്നതിന് സംസ്കാരപഠനം നിർണ്ണായകമായ പങ്കുവഹിക്കുന്നുണ്ട്. ഭൂപരിസ്ഥിതിയും ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളുമെല്ലാം സംസ്കാരവൈവിധ്യങ്ങൾ ഉണ്ടാകാൻ കാരണമായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. കേരളത്തിന്റെ തീരപ്രദേശങ്ങളിൽ മത്സ്യബന്ധനം മുഖ്യതൊഴിലായി സ്വീകരിച്ചു വരുന്ന വിപുലമായ ജനസഞ്ചയമുണ്ട്. വ്യത്യസ്ത മതവിഭാഗങ്ങളിലും ഉപജാതിയിലും പെട്ടവരാണെങ്കിലും തൊഴിൽക്കൂട്ടായ്മകളിലും ജീവിതരീതികളിലും ഇവർ ഏറെ സാമ്യത പുലർത്തുന്നു. കടലിനെ ആശ്രയിച്ചുള്ള ജീവിതവും കടൽത്തീരത്തുള്ള താമസവും, ജനക്കൂട്ടായ്മയും സാംസ്കാരികത്തനിമയും രൂപപ്പെടാൻ ഇടയാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

ഭൂപ്രകൃതിയുടെയും തൊഴിലിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ രൂപപ്പെട്ട തീരദേശസംസ്കാരം സമൂഹത്തിലെ മറ്റു സംസ്കാരങ്ങളിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ്. ഇവിടെ ദൈനംദിന വ്യവഹാരങ്ങളിൽപ്പോലും കടലും കടലുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിശ്വാസങ്ങളും രൂഢമൂലമായിരിക്കുന്നു. ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും വിശ്വാസരീതികളിലും സവിശേഷമായ സംസ്കാരം വെച്ചുപുലർത്തുന്ന ജനവിഭാഗമാണ് തീരദേശക്കാർ.

ഗ്രന്ഥസൂചി

അനിൽകുമാർ, ഡി. 2019 കടപ്പുറപാസ, പ്രവദാബുക്സ്, കൊല്ലം

ആൻഡ്രൂസ്, എ. 2007 കടൽമുത്ത്-ഒരുമത്സ്യത്തൊഴിലാളിയുടെ കടലനുഭവങ്ങൾ, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം

കരുണാകരൻ, സി. കെ. 1989 കാണിക്കാർ, കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം

ഗണേശ്, കെ. എൻ. 2011 കേരളത്തിന്റെ ഇന്നലെകൾ, സ്റ്റേറ്റ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് ലാംഗ്വേജസ്, തിരുവനന്തപുരം

ഗോപാലകൃഷ്ണൻ, പി. കെ. 1973 കേരളചരിത്രം (വാല്യം 1), കേരള ഹിസ്റ്ററി അസ്സോസിയേഷൻ, കൊച്ചി

പത്മനാഭൻ, കെ. 2016 മുക്കുവരും തീരദേശസംസ്കൃതിയും, പുസ്തകഭവൻ, കണ്ണൂർ

മദനൻ, ടി. എൻ. 2010 തീരം, മനോജ്കുമാർ, ടി. എം. , കൊച്ചി

ശ്രീകുമാർ, ടി. ടി. 2004 കടലറിവുകൾ, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം

റോബർട്ട് പനിപ്പിള്ള 2015 കടലറിവുകളും നേരനുഭവങ്ങളും, ഡി. സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം

ഗവേഷണപ്രബന്ധങ്ങൾ

അജു, കെ. എൻ. 2001 കേരളത്തിലെ ബുദ്ധമത പാരമ്പര്യം നാടോടിക്കഥകളിലൂടെ (ആലപ്പുഴ ജില്ലയിലെ നാട്ടറിവുകൾ ആധാരമാക്കി ഒരു പഠനം), എസ്. എസ്. യു. എസ്. , കാലടി

ഗായത്രി, കെ. പി. 2015 ആലപ്പാട്ടെ അരയജീവിതം സമകാലികതയും സ്വത്വരൂപീകരണവും, എസ്. എസ്.യു.എസ്. , കാലടി

ISSN: 2582 - 2594